

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Karla Šimky, soudkyně Evy Šonkové a soudce Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **ALL SPORTS a.s.**, se sídlem Blanenská 1996/12a, Kuřim, zast. Mgr. Liborem Valentou, advokátem se sídlem Pražákova 1024/66a, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, č. j. 54455-4/2021-900000-312, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2023, č. j. 30 Af 78/2021-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví (dále „rozhodnutí žalovaného“), kterým bylo zamítnuto žalobkyní podané odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále „celní úřad“).

[2] Celní úřad vydal dne 11. 11. 2020 čtyřicet dodatečných platebních výměrů, jimiž doměřil žalobkyni clo za dovoz textilního zboží v souhrnné výši 81 252 Kč. V nich uvedl, že žalobkyně deklarovala v celních prohlášeních nesprávné údaje o celní hodnotě dovezeného zboží, neboť do ní v rozporu s čl. 71 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex“),

nezahrnula veškeré celními předpisy předvídané náklady, které žalobkyně jako kupující musela uhradit poskytovatelům licencí jako podmínku prodeje a které nebyly zahrnuty v ceně, která byla za zboží skutečně zaplacená.

[3] Krajský soud v rozsudku uvedeném v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) dospěl k závěru, že žalobkyní podaná žaloba je důvodná, a zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a zčásti pro nedostatečně zjištěný skutkový stav [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

[4] Krajský soud se prvně zabýval žalobkyní předloženými e-maily v angličtině k prokázání tvrzení, že licenční poplatky již byly zahrnuty v ceně dováženého zboží. Krajský soud vyhodnotil, že celní úřad e-maily neodmítl jako důkazy provést, ale shledal je neprůkaznými. Soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že žalovaný nebyl povinen vyzvat žalobkyni k odstranění vad a nedostatků. Není povinností správních orgánů poskytovat daňovým subjektům poučení o hmotněprávních otázkách. Dále se krajský soud vyjádřil k problematice překladu obsahu e-mailů v anglickém jazyce. Celou polemiku nad e-maily však ve výsledku shledal irelevantní pro výsledek řízení. Obsah e-mailové komunikace se netýkal dotčených plateb, ze kterých bylo později vyměřeno clo, a tedy o předmětných platbách poplatků nic nesvědčí.

[5] Krajský soud se následně vyjádřil k poplatkům dle licenční smlouvy. Stěžejní otázkou bylo, zda při určení celní hodnoty zboží dovezeného žalobkyní je namíste převodní hodnotu zboží upravit i o poměrnou část plateb, které žalobkyně vedle kupní ceny hrazené výrobcům zboží platila společností Basic Trademark a BasicNet na základě licenční smlouvy. Z obsahu licenční smlouvy, z faktur předložených žalobkyní i z vyjádření samotné žalobkyně plyne, že žalobkyně platí na základě licenční smlouvy celkem tři typy poplatků. Zaprvé platí společnosti Basic Trademark tzv. příspěvek na celosvětovou strategickou reklamu (dále jen „příspěvek CSR“), jehož prostřednictvím se žalobkyně podílí na celosvětové marketingové a propagační činnosti obchodní značky. Zadruhé žalobkyně platí společnosti Basic Trademark licenční poplatky za použití jejích ochranných známek (KAPPA a související). Zatřetí platí žalobkyně společnosti BASICNET licenční poplatky za použití know-how definovaného ve smlouvě.

[6] Krajský soud shledal, že celní úřady postupovaly chybně, pokud do celní hodnoty dováženého zboží zahrnuly i poměrnou část příspěvků CSR zaplacených žalobkyní společnosti Basic Trademark. Ustanovení čl. 71 odst. 1 písm. c) celního kodexu se na příspěvky CSR neuplatní, a navíc podle soudu celní úřad ani neuvedl důvody, proč příspěvky CSR zahrnul do celní hodnoty.

[7] Dále se krajský soud zabýval dvěma zbývajícími poplatky, o které byla převodní hodnota navýšena. V odůvodnění posuzoval 3 podmínky, které mají být kumulativně naplněny, aby mohly být poplatky za užívání práv a licenční poplatky zahrnuty do celní hodnoty zboží podle čl. 71 odst. 1 písm. c) celního kodexu. Krajský soud došel k závěru, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zčásti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a zčásti nemá oporu ve shromážděných podkladech, a skutkový stav je tak zjištěn nedostatečně.

II. Kasační stížnost žalovaného

[8] Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., požaduje jej zrušit v celém rozsahu a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[9] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil jeho argumentaci k překladu předmětných e-mailů. Krajský soud totiž uvedl, že se stěžovatel spokojil pouze s dílčí, neuspokojivou znalostí textu. Stěžovatel však tvrdí, že tento závěr neodpovídá jeho tvrzení, že anglický obsah e-mailů zhodnotil „komplexně, nikoliv zcela“. Stěžovatel upozorňuje na rozpornost odůvodnění krajského soudu. Krajský soud totiž uzavřel, že nemá výhrady vůči tomu, jakým způsobem stěžovatel materiálně vyhodnotil předmětný důkaz, na druhou stranu však vytýká stěžovateli, že se spokojil s nedostatečnou znalostí anglického textu. Stěžovatel namítá, že nelze potvrdit správné materiální posouzení důkazu, tedy i s tím související překlad obsahu e-mailů, a zároveň shledat, že stěžovatel při vyhodnocování pochybil, neboť obsah přeložil nedostatečně.

[10] V dalším stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně vyložil aplikovatelné právní předpisy a rozhodoval v rozporu s obsahem spisového materiálu.

[11] Podle stěžovatele žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí celního úřadu neuplatnila námitky proti zahrnutí příspěvku CSR, a proto se s nimi stěžovatel nevypořádal ve svém rozhodnutí. I tak stěžovatel upozorňuje, že se příspěvky CSR zabýval celní úřad, který se s věcí dostatečně vypořádal, zejména na str. 53 – 64 Zprávy o kontrole po propuštění zboží č. j. 22899-30/2020-530000-51 (dále „zpráva o kontrole“). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek ve svém souhrnu. Tvrzení krajského soudu, že celní úřad neuvedl důvody, pro které příspěvek CSR zahrnul do celní hodnoty zboží, je nepravdivé.

[12] Stěžovatel namítá, že předešlé platí i na body 58. – 68. napadeného rozhodnutí, ve kterém se krajský soud vyjadřuje k tomu, že u některých typů know-how, za které žalobkyně uhradila licenční poplatek, může být sporné, zda se vztahuje k hodnoceným výrobkům. Stěžovatel opět upozorňuje, že krajský soud domýšlí žalobní námitky, neboť k této věci nebyly vzneseny. Stěžovatel se k předmětné námitce v předchozím řízení vyjádřil stručně, z důvodu její absence. Zastává názor, že pokud je předmětné zboží označeno ochrannými známkami poskytovatelů licence a v licenční smlouvě je uvedeno, že žalobkyně platí poplatky ze smlouvy i za právo distribuovat zboží na území České republiky, lze tvrdit, že licenční poplatky se vztahují k předmětnému zboží. Stěžovatel odkazuje na Kompendium textů o celní hodnotě z roku 2022, ve kterém Výbor pro celní kodex v označení zboží ochrannými známkami poskytovatelů licence spatřuje zvláště jasný důkaz této skutečnosti.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že v případě, kdy je placen za know-how licenční poplatek a obsahem know-how je i část, která nemá dostatečně úzký vztah k předmětnému zboží, nelze licenční poplatek zahrnout do celní hodnoty. Stěžovatel považuje závěry soudu za příliš formalizující a nezákonné, neboť soud nesprávně vyložil

právní normy. V nyní řešeném sporu je zřejmé, že celkový souhrn know-how, za který žalobkyně platí, se vztahuje k předmětnému zboží.

[14] Stěžovatel namítá, že závěry krajského soudu v bodech 74. – 77. napadeného rozhodnutí nejsou pravdivé. Soud zpochybňuje naplnění podmínek čl. 136 odst. 4 prováděcího nařízení Komise č. 2015/2447, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále „prováděcí nařízení“). Krajský soud v odůvodnění uvádí, že celní úřad ani stěžovatel nekonkretizovali, jaká z možností uvedených v čl. 136 odst. 4 prováděcího nařízení byla naplněna. S tím stěžovatel nesouhlasí a tvrdí, že celní úřad se s touto otázkou vypořádal v bodě 62. zprávy o kontrole. Je očividné, že krajský soud nevycházel ze spisového materiálu, v opačném případě by nemohl učinit takové závěry.

[15] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěry krajského soudu týkajícími se naplnění podmínek čl. 136 bodu 4 písm. a) prováděcího nařízení. Krajský soud zpochybňuje naplnění podmínek čl. 136 bodu 4 písm. a) prováděcího nařízení, protože poskytovatelé licencí a výrobci nejsou osoby ve spojení. Podle soudu nebylo prokázáno, že by poskytovatelé licencí usměrňovali výrobce. Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele ve vyjádření k žalobě, závěry krajského soudu jsou tak formalistické a nepodložené. Poskytovatelé licencí poskytují na základě licenční smlouvy žalobkyni přístup k internetovým stránkám Basicproduction.net. Žalobkyně byla povinna nakupovat zboží prostřednictvím těchto webových stránek, což je uvedeno i v bodě 5.2 písm. a) licenční smlouvy. Z e-mailů plyne, že osoba jednající za poskytovatele licence jednala s výrobcem ve věci dohody o termínu dodávky licencovaného zboží. Žalobkyně v jednom z podání k soudu uvedla, že továrny pro výrobu licencovaného zboží nevybírá ona, ale poskytovatelé licence. Stěžovatel tvrdí, že uvedené skutečnosti jsou jedny z mnoha, které prokazují, že poskytovatelé licencí kontrolují výrobce. Stěžovatel namítá, že odůvodnění jeho rozhodnutí spolu s informacemi na str. 54 – 74 zprávy o kontrole obsahují dostatek skutečností prokazujících, že poskytovatelé licencí a výrobci jsou osobami ve spojení.

[16] Stěžovatel namítá, že argumentace soudu v bodech 79. – 80. napadeného rozsudku je v rozporu s naplněním podmínek čl. 136 bodu 4 písm. c) prováděcího nařízení. Soud se domnívá, že úhrada licenčních poplatků nebyla podmínkou prodeje předmětného zboží. Stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí. Stěžovatel zkoumal, zda zaplacení licenčního poplatku je nepřímou podmínkou prodeje. Ve svém rozhodnutí shledal, že žalobkyně od výrobců nemohla nakoupit licencované zboží bez uzavřené licenční smlouvy. Z této smlouvy dále plyne, že poskytovatelé licencí řídí celý proces výroby zboží a výrobci jsou jim smluvně zavázáni dodávat zboží, které putuje pouze k osobám, jež mají zpřístupněny internetové stránky poskytovatele licence. Práva a povinnosti plynoucí z licenční smlouvy jsou důkladně popsány na str. 55 – 56 zprávy o kontrole. Stěžovatel uzavírá, že vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že uzavření licenční smlouvy je podmínkou prodeje zboží. Upozorňuje i na to, že krajský soud si opět vytváří vlastní žalobní námítky, v jejichž nevypořádání spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel považuje argumentaci ve svém rozhodnutí za zákonnou, proto z jeho pohledu ani nejde o nezákonnosti, ke kterým by byl krajský soud povinen přihlížet *ex officio*. Stěžovatel tak uzavírá, že krajský soud překročil rámec stanovený žalobou a bez naplnění zákonem

pokračování

stanovené výjimky zrušil napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl uveden v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Žalobkyně se k věci nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost **není důvodná** (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku soudu by byla vadou natolik závažnou, že by k ní Nejvyšší správní soud přihlížel z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel má za to, že krajský soud překročil rámec stanovený žalobou při přezkumu rozhodnutí žalovaného.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu spočívající v překročení žalobních bodů. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, nedostatek důvodů a zčásti pro nedostatečně zjištěný skutkový stav [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud judikoval, že postup soudu z moci úřední přichází v úvahu i v případě nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006), tedy krajský soud posuzoval přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z úřední moci. Krajský soud nadto v bodě 17. napadeného rozsudku uvedl, že pokud mu nedostatek odůvodnění brání v meritorním posouzení žalobních bodů, může shledat rozhodnutí nepřezkoumatelným i v případě, že žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost zcela obecně. Krajský soud tedy nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[22] Nejvyšší správní soud poté posoudil věcné námitky.

[23] Ohledně hodnocení e-mailové korespondence se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací krajského soudu v bodech 18. – 34. jeho rozsudku. Podstatou problému bylo, jak je popsáno v bodě 20. rozsudku krajského soudu, že žalobkyně předložila celnímu úřadu odpovědi výrobců (prodávajících) na otázku položenou zaměstnankyní žalobkyně: „*Is a license you pay to BasicNet/Trade included in the value of the goods?*“ (v překladu: „*Je licence, kterou [vy] platíte BasicNet/Trade, zahrnuta do hodnoty zboží?*“). Dotazovaní výrobci na otázku odpověděli většinou kladně tak, že poplatky, které platí, jsou součástí kupní ceny. Krajský soud význam dotazu a odpovědi na ně vyhodnotil v bodě 32. svého rozsudku takto (část textu zvýraznil NSS): „*V projednávané věci žalobkyně navrhla emaily výrobců jako důkaz k prokázání tvrzení o tom, že licenční poplatky, resp. platby uskutečněné žalobkyní za právo distribuovat zboží již byly zahrnuty v ceně dováženého zboží. Obsah emailové komunikace se však dotčených plateb, jež žalobkyně platila společností BasicNet a Basic Trademark a z nichž jí bylo později doměřeno clo, vůbec netýká. První skupina emailů výrobců (viz bod 20 tohoto*

rozsudku) zachycuje odpovědi výrobců zboží (prodávajících) na dotaz žalobkyně, zda jsou součástí kupní ceny dovezeného zboží i poplatky, které výrobci sami hradí společnosti/tem BasicNet/Trade. Čili, tato prohlášení výrobců se týkají zcela jiných poplatků, než byly základem pro doměření cla. Komunikace obsažená v druhé skupině emailů se o licenčních poplatcích vůbec nezmiňuje, a rovněž tedy o platbách poplatků nic nesvědčí.

[24] Celkově krajský soud své podrobné závěry shrnul v bodě 33.: „Je zřejmé, že obsah předložených emailů výrobců neprokazuje žalobkynino tvrzení o zahrnutí poplatků do kupní ceny, za něž dovážené zboží nakupovala od zahraničních výrobců. Obsah předložených písemností je tak skutečně z hlediska prokázání tohoto tvrzení bezvýznamný, jak správně uvedl již celní úřad ve zprávě o kontrole po propuštění zboží. Veškerá další polemika žalobkyně a žalovaného (i celních orgánů navzájem) ohledně povahy prohlášení výrobců, absence překladu či důvodnosti odmítnutí/neodmítnutí důkazů je tak dle soudu nadbytečná, neboť podstatné je pouze to, že ob stojí závěr o neprůkaznosti předložených písemných důkazů. V této souvislosti soud znovu zdůrazňuje i to, že nebylo povinností celních orgánů vyzývat žalobkyni k předložení jiných důkazů, pokud již dospěly k závěru, že dotčené písemnosti její tvrzení neprokazují.“

[25] Nelze vytýkat krajskému soudu jeho vypořádání se s obsahem e-mailů a ověření, jak hodnocení provedli celní úřad a žalovaný. Krajský soud správně shledal, že e-mailová korespondence je pro nyní řešenou věc bezvýznamná. Nesouhlasil s vypořádáním se správních orgánů a přímo stěžovatele s překladem e-mailů z anglického do českého jazyka. Jak správně krajský soud uvádí, žalovaný se ve svém rozhodnutí vyjadřuje rozporuplně – stěžovatel údajně zcela nezhodnotil anglický obsah e-mailů, i tak ale jejich obsah posuzuje. V bodě 84. svého rozsudku krajský soud zavázal stěžovatele, aby si vyjasnil, zda e-mailům v plném rozsahu rozumí i v anglickém jazyce, a pokud ne, aby učinil kroky k možnosti se s jejich obsahem seznámit. V uvedeném postupu není ze strany krajského soudu nic nezákonného. Rozporuplné není ani to, že krajský soud v bodě 34. svého rozsudku uvádí, že ačkoliv jsou úvahy žalovaného nepřesné a zčásti nesprávné, výsledný závěr, že e-maily výrobců neprokazují tvrzení žalobkyně, ob stojí. Stěžovatel namítá, že pokud je posouzení správné, znamená to, že anglický předklad provedl správně. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Pokud stěžovatel neprovedl překlad zcela, jak sám tvrdí, není podstatné, zda provedl důkaz s obdobným závěrem jako krajský soud. Ze spisového materiálu neplyne, jaké části e-mailů stěžovatel posuzoval. V jeho rozhodnutí absentují úvahy vedoucí stěžovatele k tomu, že důkaz e-maily neobstojí. Plyne z něho pouze, že stěžovatel dostatečně nevyhodnotil předložený důkaz. Krajský soud proto správně zavázal stěžovatele, aby se s důkazy vypořádal přezkoumatelně.

[26] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovateli ani v tom, že by celní úřad v prvostupňovém řízení přezkoumatelně vysvětlil, z jakých důvodů zahrnul příspěvky CSR do celní hodnoty zboží. Ze zprávy o kontrole plyne, že se celní úřad pokusil o odůvodnění, nicméně i to je jen velmi obecné. Celní úřad založil svou argumentaci na tom, co plyne z licenční smlouvy, a došel tak k závěru, že jsou naplněny podmínky v čl. 136 bodu 4 písm. a) a c) prováděcího nařízení. Stěžovatel namítá, že příspěvky CSR jsou přímo navázány na předmětné zboží, neboť se vypočítávají z plnění obratu, tedy z výše obratu, jehož žalobkyně dosáhne prodejem výrobků, které jsou předmětem licenční smlouvy.

pokračování

[27] Podle čl. 71 odst. 1 písm. c) celního kodexu *při určování celní hodnoty podle článku 70 se k ceně, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacená, připočítají (...) c) poplatky za užívání práv a licenční poplatky týkající se hodnoceného zboží, které musí přímo nebo nepřímo uhradit kupující jako podmínku prodeje hodnoceného zboží, pokud tyto poplatky za užívání práv nebo licenční poplatky nejsou zahrnuty v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacená.*

[28] Podle čl. 136 bodu 1 prováděcího nařízení *poplatky za užívání práv a licenční poplatky se týkají dováženého zboží, zejména pokud jsou práva převedená na základě dohody o licenci nebo o poplatcích za užívání práv obsažena ve zboží. Způsob výpočtu částky poplatků za užívání práv nebo licenčních poplatků není rozhodující. (zvýraznění doplněno NSS)*

[29] Aby mohl stěžovatel přejít k posuzování podmínky v čl. 136 bodu 4 písm. a) a c) prováděcího nařízení, měl posoudit, zda došlo k naplnění podmínky podle čl. 136 bodu 1 prováděcího nařízení. To stěžovatel neučinil, a pokud by tak učinil, dospěl by shodně s krajským soudem k tomu, že příspěvky CSR se nevztahují k předmětnému zboží. Žalobkyně za službu nedostává žádné právo obsažené ve zboží ani žádné protiplnění. Žalobkyně těží pouze z případného zvýšení obrátu vzhledem k celosvětové strategické reklamě. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu (zejména body 49. a 84. napadeného rozsudku), že příspěvky CSR nelze do převodní hodnoty zahrnout. I když jsou všechny platby vzájemně propojené a stěžovatel by neměl přístup ke zboží, pokud by je všechny neplatil, nemění to nic na tom, že do celně relevantní hodnoty zboží vstupují pouze poplatky za duševní vlastnictví. Krajský soud to přesně vystihl odkazem na rozsudek SDEU ze dne 19. 11. 2020, C-775/19, *5th AVENUE Products Trading*, konkrétně jeho body 29 a 30. V nich se uvádí: „(...) pojmy ‚poplatky za užívání práv‘ a ‚licenční poplatky‘ uvedené v těchto ustanoveních se týkají pouze plateb, které kupující poskytuje prodávajícímu za užívání práv duševního vlastnictví. Jak totiž vyplývá ze samotného znění čl. 157 odst. 1 prováděcího nařízení, tyto pojmy se týkají plateb, které je nutno zaplatit za užívání práv týkajících se výroby dováženého zboží, zejména ‚patenty, užitné a průmyslové vzory a výrobní know-how‘, prodeje zboží dováženého za účelem vývozu, zejména ‚ochranné známky nebo užitné vzory‘, jakož i použití nebo dalšího prodeje dováženého zboží, zejména ‚autorská práva a výrobní postupy neoddělitelně spojené s uvedeným zbožím‘ (v toto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2017, *GE Healthcare*, C-173/15, EU:C:2017:195, bod 33).“

[30] Krajský soud se zabýval i tím, zda poplatky CSR nelze zahrnout pod jiný celně relevantní pojem než pojem licenčních poplatků, a shledal, že nikoli: „Soud pouze poznamenává, že se zabýval i možností, zda nelze platbu příspěvků CSR zahrnout do celní hodnoty zboží z jiného důvodu než jako licenční poplatky. Dospěl však k závěru, že nikoliv, neboť příspěvek CSR nelze podřadit pod žádnou z položek uvedených v čl. 71 celního kodexu. Podle čl. 71 odst. 3 celního kodexu přitom nelze k převodní hodnotě přičíst žádné jiné platby než položky uvedené v tomto článku.“

[31] Další položkou, o kterou byla převodní hodnota navýšena, byl licenční poplatek placený společnosti BasicNet za poskytnutí know-how. Jak již bylo uvedeno v rozhodnutí stěžovatele a v napadeném rozhodnutí, z čl. 71 odst. 1 písm. c) celního kodexu plyne, že licenční poplatky za užívání práv lze zahrnout do celní hodnoty zboží, pokud jsou kumulativně naplněny 3 podmínky: 1) *poplatky nejsou zahrnuty v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacená*, 2) *poplatky za užívání práv a licenční poplatky se týkají hodnoceného zboží*

a 3) *přímá nebo nepřímá úhrada poplatků kupujícím je podmínkou prodeje* (srov. rozsudek SDEU ze dne 9. 7. 2020, C-76/19, *Curtis Balkan EOOD*, bod 39). Krajský soud ve shodě se stěžovatelem vyhodnotil splnění první podmínky. Druhou podmínku stěžovatel považuje za splněnou, krajský soud ale v napadeném rozhodnutí shledal, že tento závěr byl nedostatečně a zjednodušeně odůvodněn. Stěžovatel proti názoru krajského soudu brojí a považuje jej za ryze formalistický a absurdní. U třetí podmínky stěžovatel opět nesouhlasí se závěry krajského soudu.

[32] Krajský soud se druhou podmínkou podrobně zabýval v bodech 58. – 67. napadeného rozsudku. V nich osvětlil, co je obsahem know-how. V bodě 67. uvedl, u kterých složek know-how může být sporné jejich začlenění do celní hodnoty, a upozornil, že vztah mezi poskytovaným know-how a dotčeným zbožím musí být dostatečně úzký (rozsudek SDEU ze dne 9. 7. 2020, C-76/19, *Curtis Balkan EOOD*, bod 49). Závěry krajského soudu jsou správné. Stěžovatel s nimi nevede polemiku, pouze opět argumentuje tím, co krajský soud vyvrátil. Ve shodě s krajským soudem lze shrnout, že druhá podmínka čl. 71 odst. 1 písm. c) celního kodexu není naplněna již jen tím, že hodnocené zboží je označeno ochrannými známkami, k jejichž užívání byla žalobkyni poskytnuta licence. V tomto ohledu neobstojí ani odkaz na Kompendium textů o celní hodnotě z roku 2022, str. 71, bod 3.4., kterým stěžovatel podpírá svoji argumentaci, že know-how, za něž žalobkyně hradí poplatek, se vztahuje k dotčenému zboží. Stěžovatel odkazuje pouze na obecný „výklad“ ustanovení čl. 71 odst. 1 celního kodexu. Navazující články se týkají pojmu „know-how“ a jejich význam se shoduje s odůvodněním krajského soudu v bodech 65. – 66. jeho rozsudku. Tyto články Kompendia potvrzují argumentaci krajského soudu. Itato stížní námitka je nedůvodná.

[33] K naplnění třetí podmínky se krajský soud vyjadřuje v bodech 68. – 82. svého rozsudku. Správně vyhodnotil úvahy stěžovatele ohledně podmínění prodeje hodnoceného zboží zaplacením licenčních poplatků jako nedostačující. Stěžovatel v kasační stížnosti opět argumentuje skutečnostmi, které dle krajského soudu nejsou řádně v jeho rozhodnutí odůvodněné, a navíc podle krajského soudu nejsou dostatečnou oporou pro závěry o podmínění prodeje (viz bod 72. napadeného rozhodnutí). V odůvodnění krajského soudu je podrobně vysvětleno, proč krajský soud shledal závěry stěžovatele nedostatečnými. Není ani pravda, že správní orgány řádně a srozumitelně odůvodnily své rozhodnutí. Stěžovatel opakovaně upozorňuje na odůvodnění celního úřadu ve zprávě o kontrole. Odůvodnění rozhodnutí stěžovatele ani zprávy o kontrole však dostačující odůvodnění neobsahují; i zde je třeba souhlasit s krajským soudem. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nebyl schopen argumenty krajského soudu zpochybnit, pouze odkazuje na strany zprávy o kontrole, které krajský soud zkoumal a na nichž konkrétní úvahy chybí. Nelze přisvědčit stěžovateli ani v tom, že by v rozsahu této námitky krajský soud rozšiřoval žalobní body; zde postačí odkázat stěžovatele na bod [21] tohoto rozsudku NSS.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

pokračování

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, avšak v řízení o kasační stížnosti jí nevznikly žádné náklady, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2024

Karel Šimka
předseda senátu